

A woman in a vibrant red dress stands on a sandy beach, her back to the camera. She holds a long, flowing red scarf that billows in the wind, creating a large, dynamic shape. The background is a calm blue sea under a pale sky. Several birds, likely swallows, are captured in flight, scattered across the upper portion of the image. The overall mood is serene and evocative.

SANTA MONTEFIORE

Kregždė ir kolibris

Bestselerio
„SODININKAS IŠ
PRANCŪZIJOS“
autorės knyga

Alma littera

Antras skyrius

Rita stoviniavo autobusų stotelėje ir kramtė nagus. Nors ir apsupta Džordžo šeimos narių, vis tiek jautėsi vieniša, atsiskyrsi baimės, jaudulio, vilties salelėje. Pažvelgusi į Trisą su Faja, suprato, kad šie jaučiasi daugmaž taip pat kaip ir ji. Juk gali nutikti, kad tame autobuse jo nebus, kad pakeliui iš Prancūzijos jį ištiko bėda. Laukiantys sūnaus tėvai kartu su dukteria Alisa ir dviem jos vaikais atrodė įsitempę, tai išdavė jų šypsenos ir raukšlėlės aplink akis. Džordžas buvo ne vienintelis grįžtantis iš karo jaunas vyras, savųjų kareivių laukė ir kitos šeimos, puoselėjančios atsargų optimizmą, nors niekas nebuvo praradęs budrumo ir baiminosi švęsti per anksti. Oras virpėjo, jame tarsi tvyrojo vienijantis laukiančiuosius nuogaštis.

– Tikra kankynė, ką? – tarė Faja Ritai. – Taip nervinuos, kad nežinau, kur dėtis.

Ji metė motinišką žvilgsnį į dukterį, kurios vyras Džefris dar tik bus demobilizuotas, ir pajuto jai gailestį. Alisa visada buvo kantri, niekuo nesiskųsdavo ir šalindavosi Džordžo, impulsyvaus ir nekantraus, visada siekiančio būti dėmesio centre. Duktė niekada nėra pridariusi motinai rūpesčių, su ja nėra vargo ir dabar. Ji tyli, romi, mąsli, rodos, plaukia nešama gyvenimo tėkmės, nesunkiai laviruodama tarp akmenų ir sūkurių. Faja mintyse pasižadėjo skirti Alisai reikiamą dėmesį, kai Džefris grįš iš Prancūzijos. O šiandiena skirta Džordžui.

Faja buvo graži moteris. Metai tarsi nedarė jai poveikio: veido oda atrodė lygi, neišvagota raukšlių, švelni lyg šukuota medvilnė. Šviesius plaukus Faja nešiojo susegusi ant pakaušio,

tokia šukuosena paryškino dailias smakro ir skruostų linijas. Jos akys buvo ūkanoto rytmečio dangaus spalvos. Moterį sugraudindavo graži muzika, mielas paveikslas ar liūdnas pasakojimas – ji dievino Tolstojų, Puškiną ir Oskarą Vaildą. Fajos amatą išdavė tik šiurkščios ir suvargusios rankos. Bet jos galėjo nulipdyti iš molio bet ką, nes ji buvo talentinga skulptorė. Vis ketino parduoti savo kūrinis, – būtų uždirbusi krūvą pinigų, – bet pernelyg juos brangino, neįstengė išsiskirti.

„Kuriu tas skulptūras su meile, jos yra mano dalis“, – sakydavo Faja, todėl jos kūrinių buvo pristatyta visame name: tarp knygų, paveikslų ir daugybės natų, iš kurių ji skambindavo pianinu. Chaotiškas viso to, ką ji mylėjo, kaleidoskopas.

Trisas apglėbė žmoną per liemenį, bet nepratarė nė žodžio – buvo nekaltus. Aukštas, liesas, ilgarankis ir ilgakojis vyras gavo Triso pavardę, nes nepaprastai mėgo riešutmedžius*. Leisdavo dienas savo žemės valdose prižiūrėdamas gyvulius, o šalia jo visada sukiodavosi mylima aviganė Mildreda. Triso veidas buvo kilnus ir gražus kaip romėno biustas: lenkta nosis, giliai įsodintos sodrios medaus rusvumo akys. Faja nesąmoningai atsilošė į jį. Mylėjo vyrą, bet jis taip ir liko jai nepasiekiamas. Buvo atokus, santūrus, ir jam labiau rūpėjo riešutmedžiai nei bet kokia kita gyva būtybė. Fajos negraužė nė kruopelytė kaltės dėl meilužio. Moteris turi jaustis mylima, o Fajai tos meilės ir švelnumo reikėjo labiau nei daugeliui kitų. Meilė jai buvo neatsiejama nuo muzikos ir meno, mat Faja visą ją išliedavo kurdama skulptūras ir skambindama pianinu, tad visai suprantama, kad norėdavo bent truputį susigrąžinti.

Ji palietė Ritai ranką.

– Netrukus tas laukimas baigsis. Juk važiuosi su mumis? Išgersi arbatos, ir Džordžas parves tave namo.

Rita linktelėjo, ir jai kaipmat užgniaužė kvapą – mergina per Fajos petį išvydo keliu didingai atburzgiant autobusą.

---

* Angl. *tree* – medis.

Visi atsigręžė ir nuščiuvo. Autobusas, rodos, vos slinko. Žmonės ištiesė kaklus, stengdamiesi įžvelgti anapus langų, bet jų akis temdė migla nuo pastangų išvysti mylimų ir pasiilgtų jaunuolių veidus. Galop tylą sudrumstė stabdžių cypimas ir atsiveriančių durelių bildėjimas. Viena šeima net sugaudė iš džiaugsmo, kai pirmas išlipo jų sūnus. Namiškiai siūbtelėjo į priekį lyg banga, paskui atsitraukė pasiglemždami jaunuolį – virš graibščių rankų ir plaštakų kyščiojo mėlyna jo kepurė. Tada išsoko kitas kareivėlis, ir artimieji jį sutiko taip pat audringai. Ritai bemanant, kad pildosi bjauriausi jos košmarai, nuo laiptelių nužengė Džordžas su plačiausia šypsena veide.

Jis stryktelėjo iš autobuso tiesiai motinai į glėbį. Buvo gero-kai aukštesnis, tad turėjo pasilenkti, norėdamas įsikniaubti jai į kaklą ir užuosti pažįstamą savo vaikystės kvapą. Tėvas spindinčiomis akimis gal kiek per smarkiai paplekšnojo Džordžui per nugarą. Alisa įdavė sugrįžėliui į rankas dvimetę dukrytę, jis apkabino jas abi ir pritūpęs pabučiavo vos kartą matytą mažą berniuką. Išsigandęs nepažįstamojo, vilkinčio išlyginta mėlyna Karališkojo oro laivyno uniforma, vaikas apsivijo ma-mai apie kojas.

Džordžas atsitiesė, nužvelgė minios galvas ir tik tada pamatė išblyškusį mylimosios veidą. Jam suspaudė gerklę. Rita stovėjo visai rami. Tik plaukai plaikstėsi vėjyje, lindo jai į burną ir raizgėsi aplink kaklą. Jis įdėmiai pažvelgė į merginą ir prasispraudęs pro šeimą puolė prie jos. Labai švelniai, tarsi būtų ėmęs į rankas laukinį paukštelį, apglėbė ją ir prisiglaudė. Užsimerkęs įsirausė nosimi jai į plaukus, be paliovos murmėdamas „mano Rita“. Mylimosios skruostais sruvo ašaros, bet ji nesigėdijo jų, tik jautė didžiulį palengvėjimą.

Džordžas atšlijo ir suėmęs rankomis jos smakrą karštai pabučiavo į lūpas. Ritą tai pribloškė. Tas bučinys buvo kitoks nei anksčiau, aistringesnis ir geidulingesnis. Mylimojo veidas atrodė šiurkštus, apžėlęs, rankos išsaususios, nusėtos nuospaudų, pasikeitęs net jo odos kvapas – tapęs lyg ir gyvuliškesnis.

Rita suprato, kad mama neklydo: Džordžas išvyko būdamas dar berniukas, o grįžo jau suaugęs vyras. Nuo šios minties jai gyslose užkaito kraujas, oda ėmė dilgsėti nuo keisto pirminio ir primityvaus pojūčio.

Trisas atvažiavo į miestelį sunkvežimiuku, todėl su Faja, Alisa ir vaikais susėdo kabinoje, o Rita ir Džordžas sulipo į kėbulą, kur vėjas kedeno jiems plaukus ir gairino veidus. Džordžas atsilošė į kabiną, rankomis apšivijęs Ritą, smakrą įbedęs jai į galvą.

– Daugybę metų svajojau apie šią akimirką, – sumurmėjo jis.

– Įžnybk man, Džordžai, – nusijuokė ji. – Įrodyk, kad tikrai nesapnuoju.

– Nešiojaisi tavo nuotrauką ir žvelgdavau į ją, kai apnikdavo liūdesys. Nuolat ilgėjausi tavęs. Tavo laišakai padėjo man išverti ir nepalūžti. – Jis vėl suspaudė ją ir atsiduso. – Čia lyg rojuje. Anglija atrodo daug gražesnė, nei prisimenu. – Džordžas trumpam nutilo, paskui tyliai pridūrė: – Ir tu.

Abudu žinojo, kad nuo jo šeimos juos skiria tik stiklas, todėl tik nekaltai bučiavosi ir tyliai kuždėjosi.

– Kvepi žibutėmis, – jis pauostė ją. – Geidžiu tave bučiuoti be paliovos.

Rita nervingai susijuokė, neatpažindama keistų šešėlių Džordžui aplink akis. Jis perbraukė nuogą jos ranką ir sugniaužė plaštaką, paskui sugriebė ploną suknelės audinį, besiplaikstantį vėjyje ir atidengiantį laibas blauzdas ir kulkšnis. Džordžui nepraslydo pro akis, kad Rita papildėjusi, padidėjusiomis krūtimis, bet nuoširdus veidas ir chereso spalvos akys vis dar švyti vaikišku gyvumu. Ji vis tokia pati, o jis, deja, pasikeitęs; regėdamas tokį tyrumą ir nekaltumą, Džordžas ūmiai atšlijo.

Kuo jis virto? Į kokias nuodėmingumo gilumas nugrimzdo? Kiek gyvybių pražudė? Pasijuto susiteršęs iki pat sielos gelmių, tarsi velniui sielą pardavęs ir dabar prašantis sugrąžinti. Tai neįmanoma. Velnias tvarkosi kitaip. Džordžas nieka-

da negalės išdildyti iš atminties baisybių, kurių pridarė. Karo pakeistas visiems laikams jis ilgėjosi to meto, kai buvo dar berniukas.

Džordžas ne tik atimdavo gyvybę, bet ir regėjo, kaip žiauriai buvo nužudyti tie, kurie anuomet jam tapo broliais. Jis apsigyveno savo pragare, gedėdamas dėl draugų netekties, bijodamas žūti ir pats, bijodamas neišvengiamos mirties tuštumos. Pakito ir jo vertybės. Svarbiausia buvo tik meilė ir gyvenimas, deja, ir tuos dalykus turės pamiršti... Bet ar galėtų tikėtis, kad Rita tai supras? Pažvelgęs į patiklias jos akis Džordžas nusprendė ją vesti ir išsaugoti savo nemirtingumą, susilaukdamas daugybės vaikų. Jis rizikavo gyvybe, gelbėdamas tėvynę nuo fašistinės Vokietijos, bet per karą pražudė savo paauglystę ir nekaltus jaunystės lūkesčius.

Atvykusiuosius į ūkį apgaubė salsvas karvių kvapas, sumišęs su bundančių laukų dvelksmu. Iššokęs iš sunkvežimiuko Džordžas apkabino galvą Mildredai, lojančiai anapus vartų. Trisas pastatė automobilį prie raudonosios gudobelės, padėjo išlipti žmonai ir anūkams. Rita pamatė, kad pasveikinti sugrįžusio Džordžo, pažinoto nuo pat jo vaikystės, atėjo ūkio valdytojas Kirilas ir kiti žemdirbiai. Kai Džordžas atvėrė vartus ir išleido Mildredą, ta šoko ant jo švokšdama ir cypdama iš susijaudinimo. Jis pataršė jai kailį ir pabučiavo į drėgną nosį, pasakui atsisukęs paspaudė ranką Kirilui, o šis stipriai paplekšnojo jam per nugarą. Rita sėdėjo sunkvežimiuke ir į viską žiūrėjo itin susižavėjusi, kupina pasididžiavimo. Uniformuotas Džordžas atrodė be galo patrauklus. Ji susizgribo galvojanti apie Elsą Šelbi ir pasvarstė, ar tai iš tikrųjų panašu į maudymąsi šiltame meduje.

Faja ir Alisa su vaikais įėjo į namą, tipišką septyniolikto amžiaus suskeldėjusį raudonų plytų ūkininko statinį su mažais langais, žemomis kambarių lubomis ir medinėmis sijomis. Trisas nenorėjo leisti pinigų remontui, kurį, jo manymu, gali padaryti pats, todėl žiemą name riogsodavo kibirai su

lietaus vandeniui, kapsinčiu pro suskilinėjusias stogo čerpes, o patiesti ant kilimų kilimėliai slėpė drėgmės ir pelių pėdsakus. Name nuolat skambėjo klasikinė muzika, skleidžiama gramofono arba pianino, kuriuo skambindavo Faja, o vazose sumerktos gėlės nukreipdavo dėmesį nuo abejotinos puošybės ir netvarkos.

Džordžas atkišo rankas Ritai, ir ši iššoko iš sunkvežimiuko. Abudu pajuto virpant fizinę tarpusavio trauką, ir jų veidai užkaito nuo laukimo.

– Kai išgersim arbatos, kviečiu tave į paplūdimį, – sūkždėjo jai į ausį. – Noriu vienas pabūti su tavimi.

Ritos veido odą nutvilkė jo kvapas, ji nekantriai linktelėjo.

Džordžas džiaugėsi galėdamas nusimesti uniformą ir radęs kambarį tokį, kokį paliko. Motina pasirūpino, kad kambarys būtų išvalytas ir sutvarkytas, jis vienintelis name išsiskyrė iš bendros netvarkos. Valandėlę žvalgęsis po jį, savo paauglystės prieglobstį, Džordžas nusiminė, nes jam atrodė, kad čia esantys daiktai dabar priklauso kam kitam. Nekaltam berniukui, dar netapusiam vyru. Jis pamirksėjo, nuvydamas nostalgiją, užsitempė kelnes, apsvilko marškinius, tada prisiminęs, kad vėliau su Rita trauks į olą, išspraudė kojas į rudus batus.

Faja buvo iškepusi pyragą sūnaus sugrįžtuvėms. Jos šeimai labai pasisekė, kad turėjo šviežių kiaušinių, o sviesto susimušdavo iš pieno. Vaikai apliejo pyragą glajumi iš saldainiukų, kurių Trisas gavo juodojoje rinkoje mainais į kiaulę. Ant stalo garavo arbatinis, buvo išrikiuoti porcelianinio servizo, vestuvių proga Fajai ir Trisui padovanoto Triso tėvų, puodeliai. Visi susėdo svetainėje, apsupti meniško Fajos gyvenimo netvarkos. Mažylis Džonis tol trunkė per pianino klavišus, kol Alisa liepė jam atsistoti ir užkasti sumuštinį su mielių ekstrakto pasta.

– Nagi, mielasis, – tarė ji. – Tu be paliovos daužai klavišus, ir mes negirdim gražios močiutės muzikos.

– Kai paūgėsi, pamokysiu tave skambinti, – pažadėjo Faja matydama jį nenoromis nusliuogiant nuo kėdės.

Vaikas išplėtęs akis smalsiai dirstelėjo į Džordžą.

– Nenoriu groti, noriu būti kareivis kaip dėdė Džordžas, – suingzė jis ir nuspūdino pasiimti sumuštinio.

– Galėsi pažaisti su manimi kareiviais, kada tik panorėsi, – pasisiūlė Džordžas.

– Ar turi šautuvą? Senelis turi ir pyškina juo triušius. Juk mes valgėm triušį, mamyte?

Alisa atlaidžiai nusišypsojo sūnui.

– Taip, Džoni. Buvo skanus, tiesa?

– O tu šaudai triušius, dėdė Džordžai?

– Kartais.

– Ar išmokysi ir mane? Senelis sako, kad aš dar per mažas.

– Gal eik ir pasiimk senelės žaislų dėžę, – įsiterpė Alisa ir švelniai stumtelėjo jį spintelės link. – Juk žinai, kur padėta.

Vaikas nustraksėjo ieškoti žaislų.

Visi patylėjo svarstydami, ką kalbėti toliau. Džordžo taip ilgai nebuvo, kad jie nežinojo, nuo ko pradėti. Iš meilės ir susižavėjimo Rita neišspaudė nė žodelio, o begalinę Fajos laimę drumstė nerimas. Sūnaus veide ji pastebėjo kažką keisto, neaiškaus ir svetimo. Džordžas žinojo niekada neįstengsiantis jiems atskleisti nežmoniškų karo baisybių, negalėsiantis niekam pasipasakoti. To nesuvoktų joks padorus žmogus. Tik Trisas suprato, kad Džordžas labai pasikeitęs, nes pats buvo ištveręs Pirmąjį pasaulinį karą.

– Tai kokius gi namus radai, sūnau? – paklausė jis.

Visi nustebę sužiuro į Trisą – jam buvo neįprasta ištraukti į žaismingą pokalbį.

– Niekas nepasikeitė, tėti, – atsakė Džordžas ir staiga nulūdo. Sėdėjo ant ilgo suolo prie šaisais židinių praskyręs kelius, rankas pasidėjęs ant šlaunų; stambiose jo rankose porcelianinis arbatinis atrodė juokingai mažas. Purtydamas galvą Džordžas pažvelgė į arbatžolių lapelius. – Niekas nepasikeitė. Viskas yra, kaip prisimenu.

Argi jis galėtų apibūdinti netekties, kaltės jausmą? Liko gyvas, kai žuvo šitokia daugybė. Kaip galėtų paaiškinti tą per-

mainą, kai staiga apsižiūrėjo esąs saulėje mamos svetainėje, gurdėjęs arbatą iš dailių porcelianinių puodelių, čia, kur karo nė nebūta. Gal namiškiai ir nepatyrė, kas yra karas. Ir niekada nesupras Džordžo.

– Užaugo geras žieminių miežių derlius, – toliau kalbėjo Trisas, vis labiau stebindamas žmoną – ši neramiai dirščiojo tai į jį, tai į sūnų.

– Puiku, – tarė tasai. – O kaip gyvuliai?

– Neblogai. Juk visiems reikia pieno.

– Tai jau tikrai.

– Labai liūdna, kad Rėjus išėjo į pensiją. Bet tie ankstyvi rytai jį nustekendavo, ypač žiemą.

– O kas dabar prižiūri karves?

– Tas pareigas perėmė Baris.

– Gerai.

– Rėjui šitai nepatiko. Bet tai jo paties labui.

Triso balsas nuščiuvo, jis pakėlė puodelį prie lūpų.

Ir vėl stojo ilgoka tylą. Rita norėjo tarti žodį, bet drovėjosi. Galiausiai prabilo Džordžas.

– Gardus pyragas, mama.

Jis atsikando biskvito ir dėkingas linktelėjo jai.

Faja sumirksėjo, kad nuvytų ašaras, nes nujautė, kodėl toks šnekus jos vyras. Čia bus kalti keisti šešėliai, šmėkščiojantys sūnaus akyse, juos atpažino ir perprato tik Trisas.

– Faja kepa pasibaisėtinus, niekam tikusius pyragus, – staugai įsiterpė jis ir padėjo lėkštę. – Visi pripažinkim.

Ji įsistebeilijo į vyrą, paskui pridėjo ranką prie lūpų ir nervingai susijuokė.

– Ak, brangusis Trisai. Tu gal ir ne itin kalbus, bet kai prasižioji, užgriebi pačią esmę.

Džordžas atlošė galvą, irgi nusikvatojo. Ūmai atmosfera praskaidrėjo it drėgnas oras po smarkios liūtės.

– Pyragas baisus, – pritarė jis, beveik negalėdamas kalbėti iš juoko.

– Bet kiaušiniai buvo švieži, – paprieštaravo Faja.

– Ko dar į jį įdėjai, mama?

– Ne toks jis jau prastas, – užtarė mamą ištikimoji Alisa virpančiais nuo pastangų sutvardyti juoką pečiais. – Kaip manai, Rita?

– Ritos neklausk. Ji mandagi, – įsikišo Džordžas.

Rita nusišypsojo ir prikando lūpą. Išgirdusi jo balsą tariant jos vardą, paraudo.

Nuo šios akimirkos Džordžas jau galėjo jiems iškloti kelias savo istorijas. Fajai nudžiūvo ašaros, Trisas vėl užsisklendė tyloje. Viskas stojo į vėžes. Pradėjęs pasakoti Džordžas nebeįstengė nutilti. Namiškiai klausėsi susidomėję ir susižavėję, nes jis buvo puikus pasakotojas. Rita nė sykio neatitraukė akių nuo mylimojo, ir jį lyg šilti saulės spinduliai glostė jos dėmesys. Bet atvėręs savo išgyvenimus Džordžas susizgribo, kad minutės eina, o juk troško pabūti su Rita slaptose jūdvieju oloje. Galop jis atsistojo ir padėjo puodelį.

– Galėčiau pasakoti kiaurą naktį, bet darosi vėlu, turiu parvežti Ritą namo, – pasakė.

Ritai sudrėko delnai nuo minties, kad netrukus liks su juo viena. Ji nervingai užsikišo plaukus už ausų ir pakilo.

– Ačiū už arbatą, – tarė Fajai.

– Nėra už ką, Rita. Suprantu, kad savaitgalį Trisui ūkyje tavęs nereikės.

– Dabar jam padės Džordžas, – atsakė Rita vaizduodamasi, kaip jiems bus smagu darbuotis drauge.

– Manau, tau bus ką veikti su Džordžu, todėl į skulptūros pamokas nebeateisi.

Faja tik džiaugėsi, kad tos moteriškos rankos ras geresnį užsiėmimą nei ūkio darbai. Šiaip jai patiko Ritos draugija, nors mergina ir nebuvo talentinga menininkė.

Rita džiugiai krestelėjo galvą.

– Visai ne. Man labai patinka kurti skulptūras. Tam visada rasiu laiko.

– Puiku. – Faja švelniai palietė Ritai ranką. – Tada pasima-
tysim pobūvyje rytoj vakare. Ačiū, kad padėjai Trisui išvalyti
daržinę. Viliuosi, oras bus geras.

– Tikrai taip.

– Važiuk sunkvežimiuku, – tarė sūnui Trisas.

Džordžas linktelėjo ir apkabinęs per liemenį išsivedė Ritą.

Pagaliau jie buvo vieni. Džordžas perjungė pavarą; sunkveži-
miui įsukus į pagrindinį kelią, jūdviejų pirštai susinėrė.

– Traukiam tiesiai į paplūdimį, – pasakė jis.

– Bet jis bus užlietas potvynio, – įspėjo Rita.

– Tada sušlapsim kojas. – Džordžas atplėšė akis nuo kelio
ir nusišypsojo. Jo šypsena buvo plati, aplink akis ir burną susi-
metė raukšlėlės. – Gera būti namie.

– Tavo mama privargo, kol iškepė tą pyragą, – nerūpestin-
gai sukikeno Rita. – Jis buvo visai neblogas.

– Siaubingas. Svajoju apie riešutinį tavo mamos pyra-
gą. Manoji beviltiška kepėja. Jai kur kas labiau sekasi lipdyti
skulptūras.

– O mano mama nesukurtų jokios skulptūros, net jeigu
nuo to priklausytų jos gyvybė.

– Kaip gyvuoja Hana?

– Kaip jau minėjai, niekas nepasikeitė.

– Gerai. Man būtų atgrasi vien mintis, kad mieloji Hana
pasikeitė. Tikiuosi, Megamotušė vis dar guvi ir stipri?

– Kaip visada.

Prisiminę poniją Megalit abudu nusikvatojo.

– Dar buria iš tų sumautų tarò kortų?

– Deja, taip.

– Prieš susitikdamas su ja būtina išsitrinsiu česnaku.

– Ji ne vampyrė!

– O kaip tu atbaidai raganas?

– Nieko neišmanau apie jas, bet Megamotušė nekenčia
šunų, kam vaikosi jos kates.

– Atsivesiu Mildredą.

– Ir rizikuosi būti bjauriai apkerėtas? Nenoriu bučiuoti varlės.

– Ar žinai, kas sakoma apie varles?

– Kad jei kokią pabučiuosi, ji gali pavirsti princu?

– Taip.

– Kam tas princas. Man reikia tik tavęs.

Jis pastatė sunkvežimiuką prie stataus skardžio, virš kurio kabojo temstantis dangus.

– Nepaeisiu su šitais bateliais, – tarė Rita, lipdama laukan. Dar mūvėjo ir kojines, padovanotas amerikiečių kareivio, su kuriuo draugavo. Reta prabanga, ir tų kojinių ji nė už ką neketino paaukoti jūrai.

Džordžui užsidegus cigaretę ir įsispoksojus į sutemas, Rita pasilenkė nusiauti batelių. Atsilošusi į sunkvežimiuką ji droviai pasikėlė suknelės apačią, norėdama atsegti kojines nuo diržo. Pajuto varstancias jo akis, ir jos veidas nukaito iš drovulio. Džordžas taip ją sutrikdė, kad pirštai nebesugraibė segtukų. Rita nervingai susijuokė.

– Tie sumauti segtukai! – sušuko. Jis įsispraudė tarp lūpų cigaretę ir atžirgliojo jai padėti. Tada atsiklaupęs ir vertindamas perbraukė rankomis jos kojas. Rita vėl nusijuokė ir pamėgino jį atstumti. – Susitvarkysiu pati, – pareiškė.

Bet Džordžo pirštai jau segė kojinę. Rita pajuto šiltas jo rankas ir suprato, kad jis užtrunka ilgiau, nei reikėtų. Ji laikė pakėlusį suknelę ir paskubomis apsidairė – baiminosi, kad kas nors nepamatytų atsidūrusios tokioje kompromituojančioje padėtyje. O Džordžui, rodos, šitai nėra nerūpėjo. Jis mikliai atsegė visus segtukus ir lėtai nusmukė šilkinę kojinę Ritos šlaunimi, blauzda, kulkšnimi ir pėda, tarsi viskuo grožėdamasis. Ji paėmė iš Džordžo plonytį šilką, o jis ėmė čiupnoti kitą koją. Prisilietimas Ritai buvo malonus, švelnūs pirštai tyčia glostė jos odą virš šilkinės kojinės. Paskui Džordžas numetė

cigaretę ant žemės ir pabučiavo tą vietą. Ji nustebusi suvirpėjo ir aiktelėjo, droviai nuleisdama suknelę.

– Tam jau per vėlu, ką? – paerzino jis, nunerdamas kojine nuo pėdos, ir atsistojo. Ritos veidas buvo toks išraudęs, kad Džordžas susitvardė, sučiaupė lūpas ir atsitraukė, meiliai jai šypsodamas. – Eime į mūsų olą.

Susikibę už rankų jie ėmė leistis taku į paplūdimį. Žemai vakariniame danguje kabojo saulė, kylant ir leidžiantis bangoms, ji spindėjo lyg varis. Jiems žengiant ant smėlio, Rita nutilo suvokdama, kad dar kelios minutės, ir vėl atsidurs slaptoje oloje vienu du su Džordžu. Padais juto drėgną, šaltą smėlį, sulig kiekvienu žingsniu į tarpupirščius lindo šiurkštūs jo grūdėliai. Kai priėjo akmenis, Džordžas stvėrė ją į glėbį ir pernešė per nedidelius duburius, kuriuose knibždėte knibždėjo jūrų ežių ir krabų, – čia juodu žaisdavo vaikystėje, – ir per siaurą smėlio ruožą, šiek tiek apsemtą vandens. Džordžo batai permirko, bet jis nieko nepaisydamas brido toliau, ir galop juodu atsidūrė oloje. Jos gale susidariusios smėlio pakilumos neužliedavo besibraunanti jūra. Džordžas pastatė Ritą ant žemės ir, jai nespėjus pratarti nė žodžio, suskato smarkiai ir reikliai bučiuoti.

Mergina užsimerkė, apšivijo jį ir nespriešindama atsakė į bučinį. Palyginti su šiais bučiniiais, anie, paaugliški, atrodė tik nekaltas vaikų žaidimas. Dabar Džordžas buvo vyras. Jo veidas atrodė šiurkštus, glamonės ryžtingos ir stiprios. Kai jis prisispaudė prie Ritos, ji pajuto jo kelnes veržiantį geismą.

– Po šimts, geidžiu tavęs. – Džordžas kvėptelėjo jai į kaklą. – Jau seniai geidžiau.

Rita buvo pasiryžusi pamaloninti jį, bet prisiminė motinos žodžius. Nors daug jos pažįstamų merginų nekantraudamos atidavė nekaltybę išeinantiems į karą vaikinams, ji nepasidavė, saugojo save vestuvių nakčiai. Džordžas tai suprato. Niekada nespaudė Ritos. Tačiau šiandien pabudusi gerokai stipresnė aistra ją išgąsdino.

Jo ranka sugriebė jos krūtį, nykštys užčiuopė spenelį per audinį. Džordžas lūpomis prigludo Ritai prie kaklo, ir jos kūnas, pajutęs šiurkščius jo šerius, šiltas, drėgnas lūpas ir liežuvi, ėmė virpėti. Rita apsvijio jį koja ir prisitraukė, bet jis kilstelėjo klubus, kad atsirastų vietos rankai perbraukti jai per blauzdas ir šlaunį. Kai pasižiūrėjo į akis, ji pamatė, kad Džordžo žvilgsnis it laukinis, karščiuojantis ir nepažįstamas. Jis prisiminė prancūzaites, su kuriomis gulėjo po Paryžiaus išvadavimo, bet nė viena neatrodė tokia miela ir tyra kaip Rita. Jo lūpos vėl susirado jos lūpas, ir ji akimoju sutriko, bet paskui jo pirštai nuslydo vidine jos šlaunies puse ir kelnaitėmis. Rita krūptelėjo ir suglaudė kojas.

– Noriu mylėtis su tavimi, Rita, – sudejavo Džordžas. Jo kakta buvo drėgna nuo prakaito, karštas kvėpavimas tvilkė jai odą.

– Ir aš noriu mylėtis su tavimi, – kuždėjo ji dvejojama.

– Kada nors ištekėsi už manęs, – pasakė jis, suvokdamas, kodėl ji delsia, ir atšlijęs sukikeno. – Mano mieloji Rita. Visada galvojau tik apie tave. Širdyje tu jau esi mano žmona.

– O tu mano sutuoktinis manojoje. Išsaugojau save tau, – atsakė ji, prisimindama nuolat ją merginusius žavius amerikiečių karininkus.

– Kai susituoksim, bučiuosiu tave visutėlę, kiekvieną kūno lopinėį.

Džordžas pabučiavo ją į kaktą ir sunkiai atsiduso, ramdydamas aistrą.

Rita apkabino jį rankomis ir prigludo veidu prie jo veido. Ji priklausė Džordžui ir, žinoma, šiam Devonšyro kaimeliui. Apimta saugumo jausmo pasidavė Džordžo bučiniams vis džiaugdamosi, kad jis jau namie.